

Нашитѣ резерви съ пушки въ ржцѣ, напълно готови да се срѣщнатъ съ противника, само чакаха заповѣдь.

Но ето, турскитѣ колони се приближиха до нашитѣ окопи. Раздадоха се командитѣ:

— Пальба ротой! взводомъ! рота! взводъ! пли! —

Обаче неприятелскитѣ редове, ако и разредавани отъ нашата стрѣлкова верига, продължаваха настѣпването; първия залпъ още повече разреди редоветѣ, втория — произведе въ тѣхъ бъркотия. Турцитѣ трепнаха. Чуватъ се, посрѣдъ адския огънь, охкания и прѣдсмъртни хъркания, смѣсени съ викове: „Алла,“ „Алла“. Но ето раздава се още единъ залпъ. Прѣднитѣ турски редове, ако и да сж до самитѣ ни ложементи, сж съвсѣмъ разредени и смаяни. Тѣкмо въ това врѣме се чува грѣмогласното потрѣсающе „ура“ и опълченцитѣ се хвърлятъ върху неприятеля съ щикове и го накарватъ да се обърне въ бѣгство и въ това бѣгство да увлече собственнитѣ си задни редове. Напраздно турскитѣ офицери съ пашки и револвери въ ржцѣ се стараятъ да спржтъ бѣгавшитѣ. Колонитѣ увеличатъ и самитѣ офицери въ това безумно бѣгство. На мѣстото на атаката останаха множество убити и ранени; послѣднитѣ скърпача съ жбѣи отъ болки и злоба.

— Слава Богу! Казваха всички борци. Слава Богу! отбихме ги и този пътъ. Добъръ е Господъ и за напредъ.

Тѣзи атака струваше и намъ не малко жертви: цѣла върволица ранени сами потеглиха къмъ прѣвъзочвия пунктъ, а санитарнитѣ понесоха тѣжко раненитѣ. А убититѣ? Тѣ се отнасяха на една страна на позицията и се оставяха, за жалостъ, подъ палящитѣ слънчеви лъчи, за по-бързото имъ разлагание.

Слѣдъ отбиванieto на атаката, стрѣлбата въ турската верига все повече и повече се удаляваше; но слѣдъ малко врѣме тя пакъ започваше да се учестява, а наедно съ това и да се приближава къмъ нашитѣ окопи. Ето пакъ се чува брѣмчението, като рой пчели, на куршумитѣ. Неприятелскитѣ топове пакъ започватъ да учестяватъ испращанieto на своитѣ опустошителни